Anna Katarína Emmerichová

Tajomstvá Starého zákona

Videnia pádu anjelov, stvorenia sveta, prvých ľudí a biblických postáv

ZACHEJ.sk

Tajomstvá
Starého zákona

Anna Katarína Emmerichová

Tajomstvá
Starého zákona

Videnia pádu anjelov, stvorenia sveta,
prvých ľudí a biblických postáv

ZACHEJ.sk

Z nemeckého originálu:
Anna Katharina Emmerich: Die Geheimnisse des Alten Bundes

Vydal: © Zachej.sk, 2018

Preklad: © Rastislav Nemec

Grafika: © Tomáš Kyška

Redaktorka: PhDr. Zuzana Ring

Jazyková korektúra: Mgr. Martina Bodnárová, PhD.

Imprimatur:

Würzburg Wittig, Generalvikar, 24. 9. 1969

ISBN: 978-80-89866-54-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v akejkoľvek podobe alebo akýmkoľvek spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami alebo iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

PREDHOVOR

Slabinou veľkej časti dnešnej teológie je bezpochyby to, že v nej absentujú dve veci, ktoré sú výsadou detí, básnikov i mystikov: dar vidieť obrazy a dar pochopiť ich. Pod vplyvom súčasného sekulárneho obrazoborectva (popri ktorom ten raný, byzantský ikonoklazmus vyzerá ako nevinná chlapčenská hra) sme všetci – ako sa zdá – oslepli, stratili citlivosť pre posolstvo obrazov, pre to vznešené písmo podobenstiev, ktoré sa nachádzajú v Biblii, liturgii, u cirkevných otcov i v kresťanskej mystike. Obrazy nachádzame ešte aj v evanjeliu: Na počiatku bolo Slovo... Ale len čo sa toto Slovo hlása, len čo sa autenticky podáva, ohlasuje sa vždy v obrazoch a podobenstvách. Obrazom je napríklad šesť dní stvorenia na začiatku prvej knihy, ale aj mesto vybudované z kameňa v poslednej knihe Svätého písma. Ďakujme za to, že sa nám Boh nedal spoznať prostredníctvom definícií, dedukcií či logických argumentov, ale na základe onej úchvatnej obrazotvornosti. „Toto všetko hovoril Ježiš zástupom v podobenstvách. Bez podobenstva im nehovoril nič...“[1]

Obrazmi a podobenstvami sú vinica, podobenstvo o kráľovstve, uholnom kameni, o hos-

---

[1] *Mt* 13,34, porov. *Mk* 4,33n. Porov. G.-K. Kaltenbrunner (ed.): Bilderflut und Bildverlust. Für eine Kultur des Schauens. Herder. Freiburg i. Br., München 1982 (INITIATIVE, zväzok 46).

tine, perlách a uchu ihly, o hadovi a holubici, o rybárskej sieti, o poľnej ľalii, o pšeničnom zrnku a baránkovi, o pastierovi a stáde, o úzkej ceste a dverách, o lampe a poklade, o drachme i neveste, strome a meste. Kristus, samotné Slovo – Loghos –, hovorí k nám v obrazoch a symboloch, v podobenstvách a prenesených významoch. To všetko sú návody pre nás: aby sme hľadeli, rozjímali a kontemplovali. Toto Slovo, ktoré sa stalo telom – človekom, samo potvrdzuje, že je studnicou obrazov. Každý jeden obraz vyviera z neho, lebo je to zdroj všetkých obrazov a myšlienok, ktorý na spôsob prototypu jestvuje od vekov a naveky.

V týchto obrazoch žila a tvorila aj Anna Katarína Emmerichová (1774 – 1824), vizionárka z Dülmenu. Videnia, ktoré sa vďaka Clemensovi Brentanovi zachovali, nesú pečať jej rýdzej prostorekosti. Sama si túžobne priala, aby tieto jej videnia boli zapísané, zozbierané a sprostredkované ostatným ľuďom. Aby odhalili „mnohé skryté a neznáme skutočnosti", ktoré by sa mohli dostať do povedomia ostatných.[2] Uvedomovala si, že obrazy a výjavy z dejín spásy, ktoré videla, vedú ku Kristovi, ktorý podľa slov apoštola Pavla je „odrazom neviditeľného Boha" a „Božou

[2] G.-K. Kaltenbrunner: Die Seherin von Dülmen und ihr Dichter-Chronist. Theresia-Verlag, CH-6442 Gersau 1992, S. 68n.

podobou (ikonou)“[3]. Práve videnia Anny Kataríny Emmerichovej nám dokážu priblížiť niektoré, často až nezrozumiteľne a cudzo znejúce posolstvá zo Svätého písma. Prenášajú pohrúženého čitateľa do skutočností, ktoré pre horúčkovito aktívnu vysokoškolskú teológiu zostávajú neprístupné. Asi tak, ako zostáva pre osvietenského mysliteľa neprístupný každý zázrak. Anna Katarína nechce nikoho presvedčiť, chce len svedčiť. Sprostredkúva a ukazuje nám živé obrazy, lebo neustále zdôrazňuje slová: „A uvidela som...“

Už po niekoľkých stranách sme jej naklonení a oddaní. Dostávame sa cez ňu k videniam presne, ako ich videla. Vďaka svojmu omilostenému duševnému zraku nám ukázala dosiaľ nevídané svety. Rozochvení a uchvátení jej fantastickým nadšením aj z drobných detailov – sú pre ňu zaujímavé aj drobné gombíky či pastierska palica –, sa sami stávame svedkami spásnodejinných udalostí. A celí očarení sledujeme túto kresťanskú Sibylu, ako sa pomaly prechádza tisícročiami. Chvíľu vzrušení, chvíľu zhrození sledujeme úplne prvé ráno po stvorení sveta, pád anjelov, hojnosť v raji, prvotný hriech, vyhnanie z raja, stavbu archy, potopu, babylonskú vežu neskonalej nadutosti a mnohé ďalšie príbehy. Čo sa v Biblii poväčšine hovorí len veľmi útržko-

---

[3] *Kol* 1,15; *2 Kor* 4,4.

vito a stručne, to Anna Katarína chvíľami prerozpráva v celej epickej šírke. A vždy nás prekvapí podnetnými podrobnosťami. Aj vďaka tomu pôsobí jej svedectvo veľmi príťažlivo. I najmalichernejší detail sa jej zdá dôležitý ako kúsok mozaiky, ako farebný kolorit jej posvätných dejinných výjavov. A spôsob, akým máva tieto videnia a akým ich sprostredkúva Brentanovi, to všetko utvára okolo nej fascinujúcu auru. Ona to tak skrátka videla.

Práve preto vie, že ovocie na strome života malo žltú farbu a dorástlo do veľkosti ružových pukov. Práve preto vie opísať aj Abraháma ako patriarchu, takže ho máme živo pred očami: „Abrahám bol neuveriteľne veľký... Svojím správaním a vystupovaním pripomínal niečo z troch kráľov. Bol oblečený do dlhého vlneného bieleho odevu s rukávmi, na tomto odeve mal pletený biely pás so strapcami a vzadu mu visela akási kapucňa. Na hlave mal čapicu a na hrudi hrudný štít z kovu alebo drahých kameňov. Mal dlhú bradu... Keď mal niečo, čo by azda vyhovovalo niekomu inému, zvlášť ak šlo o dobytok, hneď mu to podaroval. Bol totiž veľkým nepriateľom závisti a chamtivosti...“ Preto Katarína vedela aj o „pestrom rúchu s červenými pruhmi“, ktoré nosil Jakubov miláčik Jozef, keď bol ešte mladý. Práve preto vie, že Putifarova žena sa pýšila žlto-

hnedou pokožkou, hebkou ako hodváb. Preto Katarína pozná aj Asenet, ktorú si vzal Jozef za ženu a o ktorej Katarína poznamenáva, že mala kučeravé vlasy a jedného dňa vraj našla „krásny plást medu s veľkými bunkami, biely ako hostia". Keď naň anjel zoslal svoje požehnanie, med začal planúť nebeským jasom. Mojžišovu palicu Katarína opisuje v tvare mišpule. Ňou sa Mojžiš, vodca svojho ľudu, dotkol skaly tak, „ako keby na ňu písal slová", a z tohto suchého kameňa ihneď vytryskol čerstvý prúd vody. Na najvyššom stupienku rebríka siahajúceho do neba, ktorý uvidel patriarcha Izraela, vyrástol „prečistý kvietok, najsvätejšia Panna". Len jeden jediný raz sa v historických knihách Starého zákona hovorí o veľkňazovi – kráľovi Melchizedechovi. Dokopy sú to len tri verše[4]. No diela Kataríny Emmerichovej venujú tejto tajuplnej postave až pätnásť strán a patria medzi tie najkrajšie.[5]

Veď kto by popieral a napádal tieto videnia a príbehy? V podstate sa nedajú ani spochybniť. Treba ich vnímať ako pomoc, ako pokyny či predlohu k meditáciám. Ale môžeme ich kvôli svojej obmedzenosti aj úplne odignorovať. No posudzovať ich a pomerovať kritériami súčasnej biblis-

---

[4] *Gn* 14,18 – 20.

[5] Porov. Athanasius Sendlinger: Traktat über Melchisedech. Engelszell-Yverdon 1988.

tiky by vyzeralo, akoby sme, v duchu Plutarchových slov, chceli s knôtom a kahancom zatieniť celé nebo i vesmír.

Anna Katarína Emmerichová a jej kronikár, básnik Brentano, sú – ak to mám vyjadriť trochu nezvyčajne – akýmisi „Mexičanmi" (o Mexičanoch Alexander von Humboldt raz povedal, že aj z tých najnenápadnejších vecí vedeli urobiť mystérium). Preniká ma hrôza, keď si uvedomím, že by sa títo dvaja úplne odlišní ľudia nikdy neboli stretli. Ich stretnutie nie je zaujímavé len po stránke literárnodejinnej. Je to predovšetkým udalosť všetkých vekov. Ak by Brentano tieto Katarínine videnia nezapisoval a pre nás nezachoval, onen neuveriteľne vzácny duchovný a mystický poklad by bol nenávratne preč.[6]

Tajomstvá Starého zákona, ktoré sa nám tu s takou bázňou a nenútenosťou odkrývajú, sú zrozumiteľné aj každému bystrému dieťaťu. Ukrývajú poetickú krásu a sú monumentom umeleckej, vizionárskej poézie aj pre tých, čo v otázke viery nestoja na tom istom brehu. Ešte aj dnes sú neprebádanými studnicami teologickej reflexie, ktorá prináša svoje nanajvýš bohaté ovocie. Vo veľkolepých výjavoch nám odkrývajú skrytú prítomnosť Nového zákona v Starom, adventné mystérium týkajúce sa príchodu a návratu Mesiáša, múdrosť

[6] G.-K. Kaltenbrunner: Die Seherin von Dülmen..., s. 7 a 63n.

Petrom opakovaných slov žalmistu, že u Boha je tisíc rokov ako jeden deň[7]. Až sú oprávnené slová, ktoré s nehateným veľkonočným jasotom prednesie jeden už zabudnutý kňaz a filozof, mladší Katarínin a Brentanov súčasník:

„Tešte sa zo života!
Lebo len dedičný hriech
vyčaril na tvári smiech,
nevládne nám clivota.
Tešte sa zo života!
Nech každý človek zvie,
že len Ježiš Kristus
nám život prinesie.“[8]

Tieto slová veľmi jasne rozvíjajú myšlienku, ktorú nevyslovil nik iný ako svätý Augustín: „Samotné náboženstvo, ktoré teraz nazývame kresťanským, existovalo už aj za starých čias a nechýbalo ani na začiatku ľudského pokolenia do chvíle, kým sa Kristus nezjavil v tele. Od onoho okamihu toto náboženstvo, ktoré tu bolo už od vekov, nazývame kresťanským.“[9] Melchizedech, Jób i králi z Východu neboli Izraelitmi. No predsa len dostali podiel na zjavení a pat-

---

[7] *Ž* 90,4. *2 Pt* 3,8.

[8] Der letzte Symboliker. Eine durch die symbolischen Werke Doctor J. A. Möhlers und Doctor F. C. Baur's veranlasste Schrift, in Briefen, von Anton Günther, Weltpriester. Wien 1834, s. 116.

[9] Augustín: Retractationes I, 12.

rili k spoločenstvu svätých. Boli súčasťou vyvoleného ľudu, ktorý nepozostáva len z jedného jediného národa alebo z jedinej rasy. Katarína Emmerichová hovorí s podivuhodnou úctou aj o Zarathustrovi. Preto jej videnia nám sprostredkúvajú – ak by sme si dopomohli svedectvom a slovami Josepha Görresa – „mocný celosvetový epos", „oceán obklopujúci celý svet, vyvierajúci zo skrytého prameňa a na povrchu zeme zrkadliaci nádheru svojich brehov a naplnenie bohatstva čias. Vo vnútri však poskytuje vhľad do najhlbšieho základu tohto zázračného sveta a do vnútorného prepojenia vecí"[10].

Viacerí výnimoční duchovní muži a ženy spomedzi iných národov sa radi nechali ovplyvniť mystagogicko-vizionárskymi spismi Clemensa Brentana „podľa videní a úvah" münsterskej augustiniánky. Zo zástupu tých mnohých ľudí spomeňme aspoň niektorých: Ernesta Hella, Paula Claudela, Joris-Karl Huysmansa, Alberta Béguina, Dianu C. Wyssdom a Léona Bloya, ktorý raz trochu nemiestne a prehnane skonštatoval: „Spisy Anny Kataríny Emmerichovej si hneď po Svätom písme a Nasledovaní Krista vážim najviac... Kedysi dávno-pradávno som sa rozhodol,

---

[10] Joseph von Görres: Die christliche Mystik. Zweite Auflage. – Verlag G. J. Manz, München-Regensburg 1879, Band 2, S. 348. – Zu Görres vgl. G.-K. Kal tenbrunner: Vom Geist Europas, Band 2: Mutterland Abendland. MUT-Verlag, Asendorf 1989, S. 262 – 286, bes. 282.

že si začnem čítať Danteho. No bola to neskutočná nuda, bolo to pre mňa vyslovene utrpenie. Keď porovnám ešte aj tie najznámejšie spevy Božskej komédie s úplne neznámymi videniami Emmerichovej, môžem skonštatovať, že Dante vo mne nevyvolal nič viac než súcit."[11]

Je znakom úplného duchovného úpadku, keď sa aj z rodnej vlasti Anny Kataríny Emmerichovej úplne vytratilo povedomie o tom, koľko teologických, symbolických, mystických a poetických bohatstiev ukrýva jej odkaz prekypujúci nevídanými obrazmi. Veď stále viac ľudí, čo vyrastalo v kresťanskej viere, je dnes z tohto kresťanstva nespokojných a sklamaných. Z toho, akú má dnes podobu a povesť. A preto sa väčšina z nich prikláňa k záhadným východoázijským náukam alebo nasleduje zastrený východný mysticizmus, čo ich neskôr vedie k odcudzeniu a k úplnému odklonu od viery. Tento trend je určite spôsobený aj nedostatočnou náboženskou výchovou, vymiznutím duchovného citu pre obraz či spirituálnou negramotnosťou. A práve kvôli týmto javom tu žili napríklad Hildegarda z Bingen, Mechtilda z Magdeburgu, Katarína Sienská a Terézia z Ávily, Angela z Foligna, Klára z Assisi, Juliana z Norwichu a Brigita Švédska, Gertrúda z Helfty

---

[11] Porov. Leon Bloy: Die heilsame Verfolgung. Glock&Lutz Verlag, Nürnberg 1958, s. 269. Porov. aj Diana Wyßdom: Weisheit, die spielt. Hesperia Edition, Vaduz 1971.

či Anna Katarína Emmerichová, hoci sa zdá, že nadarmo. V dôsledku takejto duchovnej erózie a náboženského rozkladu prichádzajú títo ľudia o autentickú kresťanskú západnú tradíciu, no bez jej prekypujúcej plnosti svetla, záľuby v obraze strácajú silu viery, ale aj zmysel života. Keby sa v tomto zmysle obrátili a pozreli na to, čo nám zachovala prostredníctvom Brentanovej tvorivosti Anna Katarína Emmerichová, mohlo by to mať pre nich blahodarné dôsledky. Hoci jej videnia sa dnes ešte nedajú celkom oceniť. Je dôležité, aby sme sa aj my dnes nanovo nechali osloviť obrazmi a podobenstvami, archetypmi a symbolmi, v ktorých sa ukrývajú i naznačujú mystériá kresťanskej viery. Mali by sme sa znova naučiť s bázňou čítať v týchto posvätných obrazoch a ikonách svätých. Asi tak, ako to vyjadruje modlitba dňa zo sviatku veľkého obhajcu ikon Jána Damascénskeho: „Všemohúci, večný Bože, ty si vystrojil blaženého Jána Damascénskeho svojím nebeským poznaním a obdivuhodnou silou ducha, aby neochvejne bojoval za úctu k posvätným obrazom. Na jeho príhovor a podľa jeho vzoru nám, prosím, udeľ milosť, aby sme nasledovali cnosti tých, ktorých obrazy uctievame, a pocítili ich ochranu."

Takýmito posvätnými obrazmi sú pre nás aj zjavenia, ktoré nám svojimi zápiskami sprostredkoval básnik Brentano z úst vestfálskej stigmati-

zovanej mystičky Anny Kataríny Emmerichovej. Práve v súvislosti s ňou sa dajú použiť slová, ktoré boli adresované hľadajúcemu Augustínovi, aj keď mierne pozmenené: „Vezmi a hľaď!“

Možno aj moje osobné svedectvo by mohlo preukázať, že ešte aj dnes, v našom živote sa to môže udiať. Boli to práve oné nezabudnuteľné vety, na ktoré mi padol pohľad, keď som ešte ako malé dieťa, asi pred štyridsiatimi rokmi, po prvýkrát čítal o Anne Kataríne Emmerichovej. Slová, ktoré povedala o kalichu pri poslednej večeri, ktoré sa viackrát vyskytujú aj v tejto knihe, ktorú držíte v rukách: „Kalich (...) je veľmi zázračná a tajuplná nádoba. Už od dávnych čas sa nachádzala medzi ostatnými starobylými a vzácnymi nádobami v chráme, hoci ich používanie a pôvod bol neznámy a zabudnutý. Asi tak ako neskôr v kresťanstve upadli niektoré starobylé klenoty behom času do zabudnutia. Na mieste, kde sa dala z neho vytiahnuť malá doštička, stál veľký kalich a okolo neho šesť pohárov... Veľký kalich pozostával z čaše a zo stopky, ktorá musela byť k čaši pripojená neskôr. Lebo bola z iného materiálu ako stopka. Bola z hnedastej, zrkadlovo hladkej hmoty v tvare hrušky. Kalich bol potom potiahnutý zlatom a mal dve ušká, za ktoré sa dal celý chytiť, pretože bol pomerne ťažký... Veľký kalich zostal u svätého Jakuba mladšieho v jednom

kostole v Jeruzaleme a občas ho vídavam, že ho pevne strážia. Jedného dňa sa ešte raz objaví – tak ako sa objavil tu (rozumej: vo videní Anny Kataríny – pozn. G.-K. Kaltenbrunnera)... Veľký kalich som uvidela už u Abraháma. Melchizedech si ho priniesol zo Semiramidinej krajiny, kde ho našiel úplne ošarpaný. Používal ho pri obetách, lebo ako prvý, ešte pred Abrahámom, obetoval chlieb a víno. A neskôr Abrahámovi tento kalich aj odovzdal. Používal ho ešte aj Noe. Bol medzi nádobami v hornej časti Noemovej archy. Aj v Egypte som ho vídavala, pretože ho používal Mojžiš. Čaša na kalichu bola hrubá ako zvon. Vyzeral, akoby bol z niečoho prírodného. Ako keby v jednom celku narástol, nie bol ukutý. Skúmala som ho podrobne, ale len Ježiš vedel, z čoho bol utvorený."

Či by sa dali tieto slová použiť aj na misku z achátu spracovanú z jedného kusa kameňa a vážiacu takmer jedenásť kilogramov, ktorá sa nachádza v klenotnici vo viedenskom Hofburgu, a či si Clemens Brentano, keď sa v rokoch 1813/1814 zdržiaval vo Viedni, spomenul na tento skvost, neodmysliteľné dedičstvo habsburského dvora, keď o niekoľko rokov neskôr dával dokopy takmer 40 zväzkov fólií s viac ako šestnásťtisíc stranami Katarínových zjavení – to, bohužiaľ,

zostáva otvorené.[12] Viac než melancholická ezoterika grálu a umelecko-vedné pátranie po originál znamená pre spásu človeka kríž. „Lebo kríž s nami zostáva stále, kým sa nepominieme."[13]

Práve „ako kríž popri ceste" – podľa Brentanových slov – sa týči pred nami vizionárka z Dülmenu: pripomína sa nám, vedie nás a nabáda k obráteniu, modlitbe a meditácii.[14] Tento Brentano, od prírody romantický typ, sa rozhodol, že jedného dňa navštívi v Dülmene tú zázračnú bytosť, o ktorej počul. No stretol len ubolenú, s Kristom trpiacu mučeníčku, ako sa neustále

---

[12] Richard von Kralik: Heiliges Österreich. Wien 1922, s. 15n.; Richard von Kralik: Der heilige Gral in Wien. In: Das neue Reich, roč. 1923/24, č. 19, s. 387; Arpad Weixlgärtner: Geschichte im Widerschein der Reichskleinodien. Baden bei Wien-Leipzig 1938, s. 96n.; Rudolf Egger: Die Achatschale in der Wiener Hofburg. In: Trierer Zeitschrift, roč. 22 (1954), s. 217n; Rudolf Egger: Kostbares Zaubergerät. In: Festschrift für Alphons A. Barb. (Wissenschaftliche Arbeiten aus dem Burgenland, H. 35), 1966, s. 66n.; Rudolf Noll: Zur Achatschale («Hl. Gral») in der Wiener Schatzkammer. Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, Wien 1981 (Sonderabdruck aus dem Anzeiger der phil.--hist. Klasse,. 118, So. 9).

[13] Autor tu naráža na skutočnosť, že táto antická miska z achátu bola pre svoju veľkosť (priemer 58 cm) považovaná za zázrak prírody. V skorších časoch na nej boli objavené písmená, ktoré vyzerali takto: B.XRISTO.RI.XXPP. Čiže poukazovali na Ježiša Krista a miska sa začala vnímať ako Kristova relikvia a neskôr dokonca ako svätý grál. Autor tu naznačuje, že ani tento zázrak prírody, hoci má obrovskú historickú a umeleckú hodnotu, neznamená v porovnaní s krížom prakticky nič (pozn. prekl.).

[14] Porovnaj k tomu hlavne príspevky Wolfganga Frühwalda a Elmar Salmanna, OSB v osobitnom zväzku: Emmerich und Brentano. Dokumentation eines Symposiums der Bischöflichen Kommission Münster 1982. Laumann-Verlag, Dülmen 1983, s. 13n. 35n. 145. 151.

utieka k Bohu, k jedinej istote, ktorá je zároveň láskou. „Zjavila sa nám dobrotivosť nášho Spasiteľa a jeho láska k ľuďom...“ – tak to stojí v epištole, ktorá sa číta počas slávenia svätej omše „v noci“ na sviatok Narodenia Pána v tradičnom pastierskom ovzduší. Vulgáta tu miesto „láska k ľuďom“ používa latinské slovo „humanitas“, gréčtina hovorí o Božej „philantropia“[15]. Práve táto vnútorná prepojenosť kríža a lásky ovplyvnila Clemensa Brentana natoľko, že sa po tomto stretnutí s Katarínou vzdal svojho písania básní a zostal „len zapisovateľom“ Katarínineých videní. Vo veršoch, ktoré Goethe napísal svojej priateľke Marianne von Willemer v roku 1827, sa veľmi trefne vystihuje táto skalopevná istota, akú získal po príchode do Dülmenu:

„S Ním, čo vinu všetkých pretrpel,
s Ním, nevinným a prečistým,
čo uprostred vecí osamel,
byť s Ním je dobrom jediným,
keď lásky radosť, skutok vyhorel
a je skôr len rozdelením.“[16]

Gerd-Klaus Kaltenbrunner

---

[15] Tit 3, 4. 2,11.

[16] Clemens Brentano: Werke, Band 1: Gedichte. Hrsg, von Wolfgang Frühwald, Bernhard Gajek und Friedhelm Kemp. Hanser Verlag, München 1978, s. 493.

Úvod

O svojich videniach z ranej mladosti Anna Katarína Emmerichová rozpráva takto:

Keď som mala asi päť alebo šesť rokov a premýšľala som nad prvým článkom katolíckeho vyznania viery: „Verím v Boha Otca, Stvoriteľa neba i zeme“, dostalo sa mi v duši rôznych videní o tom, ako boli stvorené nebo i zem. Uzrela som pád anjelov, stvorenie zeme i raja, stvorenie Adama a Evy i hriech prvých ľudí. Vtedy som si ešte myslela, že takéto videnia máva každý človek – tak, ako keď sa pozeráme na veci okolo seba. Preto som ich otvorene prerozprávala svojim rodičom, súrodencom a kamarátom. Ale všimla som si, že sa mi smejú. Vypytovali sa ma, v ktorej knihe sa niečo také píše a kde som si to prečítala. A tak som si postupne povedala, že o týchto veciach radšej pomlčím, lebo som si uvedomila, že sa nehodí, aby som o nich niekomu rozprávala. Ale vôbec som si z toho nerobila ťažkú hlavu. Mávala som tieto videnia aj ďalej: v noci, ale aj cez deň, doma, ale aj na poli, popri chôdzi, popri práci a všelijakých iných činnostiach. Keď som potom jedného dňa v škole rozprávala o vzkriesení úplne inak – a nemala som veru zlý úmysel –, ako sa to oficiálne učilo, a keď z mojich slov sršala istota a presvedčenie, že o tom predsa vie každý tak ako ja, lebo som netušila, že je to môj

osobný dar, od spolužiakov som na svoje počudovanie zožala len výsmech a od učiteľa pokarhanie, aby som nabudúce krotila svoje predstavy. Svoje videnia som mala aj ďalej, hoci som o nich mlčala. Podobala som sa dieťaťu, ktoré si prezerá obrázky a každý z nich samo vysvetľuje, pričom sa nepýta, čo ktorý znamená. Keďže som potom častejšie mávala zjavenia svätých alebo výjavy z biblických príbehov, hoci to v mojej viere neprinieslo výraznejšiu zmenu, domnievala som sa, že tieto udalosti sú mojou obrázkovou knihou, a prezerala som si ju s úplným pokojom, majúc na pamäti jediný správny úmysel: Všetko na väčšiu Božiu slávu! V duchovných veciach som vždy verila len tomu, čo nám Boh a Pán zjavil a prostredníctvom svätej Katolíckej cirkvi predložil, aby sme tomu verili – či už to bolo vyslovene napísané, alebo nie. A nikdy som svoje zjavenia a videnia nekládla na tú istú úroveň ako učenie Cirkvi. Len som si svoje výjavy prezerala. Asi tak, ako kedysi, keď som zvykla navštevovať jasličky vo vianočných kostoloch a zbožne si ich prezerať. A vôbec mi na nich nevadila ich pestrosť. Pri každých jasliach som sa poklonila ľúbeznému Ježiškovi. A niečo podobné som cítila, keď som uvidela stvorenie neba a zeme či stvorenie človeka: klaňala som sa v týchto videniach Bohu a Pánovi, všemohúcemu Stvoriteľovi neba a zeme.